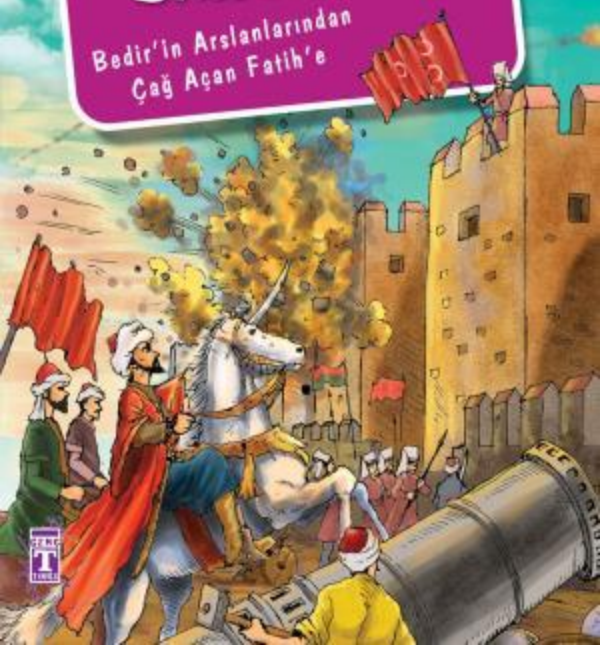

Ahmet Yılmaz Boyunağa

FETİH SANCAKLARI

Bedir'in Arslanlarından
Çağ Açan Fatih'e

FETİH SANCAKLARI

Yayın Yönetmeni Savaş Özdemir
Editör Duygu Kaçaranođlu
Kapak Uygulama Şakir Çolak
Kapak Resmi Uğur Köse

14. Baskı Mart 2019
Uluslararası Seri No (ISBN) 978-975-362-033-8

TİMAŞ YAYINLARI

Adres Cağaloğlu, Alemdar Mah. Alayköşkü Cd. No:5
Fatih/İstanbul
Telefon (0212) 511 24 24
E-posta bilgi@genctimas.com

Baskı ve Cilt Sistem Matbaacılık
Sertifika No 16086
Adres Yılanlı Ayazma Sok. No:8 Davutpaşa-Topkapı / İstanbul
Tel (0212) 482 11 01

TİMAŞ YAYINLARI / 162
DOLUDİZGİN ROMANLAR / 2
Raf: 10+ Roman Öykü

KÜLTÜR BAKANLIđI YAYINCILIK SERTİFİKA NO:12364

© 2011 Eserin her hakkı anlaşmalı olarak Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketine aittir. İzinsiz yayımlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

“... Bir gün olacak ki; üzerine yemin ettiğin Lat'ı, Uzza'yı ve Hübел'i parça parça ettiğimi gözlerinle göreceksin...”

Hz. Muhammed^(sav)

İnsanlığa Şeref Veren Ordu

Çöl... Alabildiğine uzanan kum deryası... Ardında toz bulutu bırakan bir ordu... Silahlar güneşte göz kamaştırıyor. Kumlardan buğu yükseliyor. Gözler sıcaktan yanıyor. Ama ordu şikâyetsiz... Üstelik herkeste bir huzur ve şevk var. Ne çölün yakıcı sıcaklığı ne de susuzluk onları rahatsız etmiyor.

Dudaklar belli belirsiz kıpırıyor. Ayetler ve dualar, yüzleri nurlandırıyor. Her biri, nur halesiyle çevrili yüzler... Çünkü bu ordu, o zamana kadar

görülmemiş bir dava peşinde... Allah'ın adını yaymaya gidenlerin ordusu...

Onlar; ne servet, ne şan ve ne de diğer insanların üzerinde hâkimiyet kurmak iddiasında... Ordunun başında, Allah'ın, âlemlere rahmet olarak, seçip gönderdiği, en güzel, en şerefli insan, son Peygamber, Hz. Muhammed Mustafa var.

Yanında mübarek ve pak insan Hz. Ebu Bekir... İslamiyet için, malını ve canını ortaya koymuş sadık dost. İşte Hz. Ömer... Müslüman olmadan önce, kuvveti ile mağrur, ama İslam'la şerefledikten sonra "Dicle boyunda bir kurdun parçalayacağı koyunun vabalinden ürkecek" kadar, Allah'ın varlığını ve korkusunu ruhunda hisseden büyük insan. İşte, Peygamberimize damat olmak şerefini kazanmış, Hz. Osman... İşte, küçük yaşta Müslüman olan Peygamberimizin amcasının oğlu ve damadı olma şerefine nail olan, cesaret sembolü ve büyük âlim, Hz. Ali...

Ve daha saymakla bitmeyen diğer sahabeler... Hepsi, peygamberlerini büyük bir sevgi ile çevirmişler. Hiç bir kavmin, peygamberlerine göstermediği aşk ve muhabbetle, Resûlullah'a bağlı muhterem topluluk...

Çünkü onlar gayet iyi biliyordu ki; Allah'a giden yol, O'nun sevgilisi ve elçisine duyulacak aşktan geçer... İslamiyet'in temeli budur.

Hız. Muhammed^(sav) önderliğindeki İslam ordusunun imanı sonsuzdu. Yaşadıkları olaylar imanlarını kuvvetlendirmiş, sonsuzlaştırmıştı. Daha Bedir Savaşı'nda, Resûlullah Efendimiz Allah'a şöyle yalvarıyordu: "Ey Rabbim, yardımcımız ol! Bugün mümin kulların düşmana baş eğerse, yeryüzünde sana inanacak başka kimse kalmayacak!" Düşmanın çok üstün olan kuvvetinden o kadar üzgündü ki, dua ederken omuzlarından hırkası kaydı. Hız. Ebu Bekir onu yerden alarak, omuzlarına koydu... Endişe ve yorgunluktan bitkin düşen Hız. Peygamber, bir an gözlerini kapadı. Uyur gibi oldu. Ama yalnız bir an... Sonra gözleri açıldı. Yüzü, nurlu bir tebessümle aydınlanmıştı. Yanındaki Hız. Ebu Bekir'e:

Müjdelersun Ya Ebu Bekir, Cebrail imdadımıza yetişti. Atının ayaklarından savrulan kumları görüyorum, dedi ve müminler ordusuna seslendi:

– Düşman bozguna uğradı. Kaçtığını şimdiden görüyorum. Muhammed'in ruhuna hâkim olanın adına yemin ederim. Bugün hak din uğrunda savaşırken can verenlerin hepsini, Allah cennete kabul edecek.

Müslümanlardan Hız. Ümeyre, o sırada elindeki hurmaları yemekle meşguldü. Allah Resûlünün sözlerini dinler dinlemez:

– Hey hey, diye bağırdı. Benimle cennet arasında tek engel şu karşımızda bulunanların ellerinden

gelecek ölüm mü? Sonra, elindeki hurmaları attığı gibi, kılıcını kavradı ve cenk meydanına atıldı. Şehit düşünceye kadar canla başla, kahramanca dövüştü.

Artık müminleri zapt etmeye imkân kalmamıştı. Resûlullah, bir avuç toprak alıp, Kureyş'e doğru serp-ti: "Gözleri etrafı görmez olsun!" diye dua etti. Sonra ümmetine seslendi:

– İleri! Ey Müminler! İleri!

Beni Gifar kabilesinden bir putperest şöyle nakle-der:

"Amcamın oğlu ile bir tepeden savaşı seyrediyordum. Hangi taraf yenerse o tarafa geçecek, yağmaya katılacaktım. Mücahitler hücumla kalkar kalkmaz, arkalarından vadinin derinliklerinden doğru, büyük bir kum sütununun yükseldiğini gördüm. Bu muhteşem sütunun, bulutlara meydan okuyan helezonları arasında, korkunç hayaller belirip kayboluyordu. Sanki yerle gök boğuşuyordu. Havada girdaplaşan kum sütunundan bir ses yükseldi... Kanım donmuş gibiydi. Atlar kişniyor, nal sesleri şakırdıyor, davullar dövülüyor, kanat sesleri geliyordu. Ve bütün bunların üstünde bir ses yükseliyordu: 'İleri! Hayzum! İleri!'

Göz açıp kapayana kadar, o kum girdabı Müslümanları sardı. Onlarla birlikte putperest saflarının üstüne çöktü. Bize kadar uzandı. Biz de onun sarı karan-

lığına gömüldük. Yanımdaki arkadaşımı göremez oldum. Korkudan kendimden geçecek hâle gelmiştim. Rüzgâr beni önüne katmış, çöp gibi oradan oraya sürüklüyordu. Kayalara tutunmaya çabalıyordum. Seslerin şiddetinden kulaklarım sağır olmuştu. Yaralıların küfrü, feryadı, galiplerin naraları, şimdi bir gök gürültüsüne karışıyordu. Sarı bir sisi andıran o karanlıkta, şimşekler çakıyor, mızraklar, kılıçlar parlıyordu.

Bu putperestın anlattığı kum girdabı, Cebrail'in atı Hayzum'un ayaklarından kalkan tozdu. Efendimiz, bu atın gelişini ve peşinde 3 bin meleğın gelişini görmüştü. Duyulan kanat çırpıntıları meleklerindi. Kum girdabı, imanla coşmuş insan yığınının meydana getirdiğı fırtına ile birleşmiş, önünde durulmaz bir kasırđa gibi, düşman üstüne çökmüştü. Bu öyle yaman bir afetti ki, kumlar putperest yüzleri kamçıladı. Burunları, ağızları tıkadı. Gözleri görmez etti. Düşmanı ne edeceğini bilmez bir şaşkına döndürdü. Müminler onların tamamen aksine, arkalarından gelen kasırđa ile kanatlanmış gibiydi.

Mute'de İslam İmanı

Yalnız Arap kavminin değıl, bütün insanlığın Peygamberi olan Allah Resûlü devrin hükümdarlarına İslamiyet'i bildirmek ve onları hak dine davet için elçiler göndermişti.

Bizans İmparatoru Heraklius ile Habeş İmparatoru Necaşi, bu davete karşı nazik cevaplar yollamıştı. İran Sasani Hükümdarı Hüsrev Perviz ise, mektubu okuyunca büyük bir küstahlıkta bulunarak: “Hz. Muhammed’e haddini bildireceğine” dair yemin etti. Gelen mektubu yırttı. Ama Allah, onu kendi oğlu ile cezalandırdı. Hüsrev Perviz, kendi oğlu tarafından öldürüldü.

Hz. Peygamber, her şeye rağmen İslam’a davet mektuplarını göndermeye devam ediyordu. Hâris bin Umeyr, İslâma davet elçisi olarak Bizans’a bağlı Busra valisine gönderildi. Elçi, Hristiyan Gassânî Emiri Şürahbîl tarafından öldürüldü. Hâris bin Umeyr Hz. Peygamberin öldürülen tek elçisidir. Hz. Peygamber elçi dokunulmazlığını öngören uluslararası hukukun bu açık ihlali karşısında 3 bin kişilik bir ordu hazırladı. Bu işin, çok tehlikeli olduğu meydandaydı. Müminler, yalnız sayıca çok olan Gassanilerle değil, Bizanslılarla da çarpışmak zorunda kalacaktı. Resûlullah ordunun başkomutanlığına azatlısı ve evlatlığı olan Zeyd bin Harise’yi tayin etti. Ama ordunun herhangi bir şekilde başsız kalabileceğini de düşünerek, onun yerine geçmek üzere Hz. Cafer’i, Hz. Cafer’in başına bir felaket geldiği zaman da, Abdullah bin Revaha’yı seçti. Şayet seçtiği bu komutanların başına da bir şey gelecek olursa, ordunun, kendi kumandanını, kendilerinin seçmesini emretti.

Resûlullah orduyu, hüznle “Veda Geçidi”ne kadar uğurladı. Müminlere son talimatı şu oldu:

– Allah korkusu ile Allah uğrunda, Allah’ın düşmanları ile çarpışın! Ama manastırlardaki rahipleri, kendi hâllerine bırakın... Kadınlara, çocuklara, körlerle ilişmeyin... Abideleri yıkmayın! Ağaçları kesmeyin! Sonra Arap kabilelerini İslam dinine davet edin!

Müslümanlar bu savaşta destan yazdılar... 3 bin kişi ile ilerleyen imanlı mümin ordusunu, düşmanlar, Şam yakınlarında Mute denilen yerde karşıladı. Gassaniler, Bizans valisinden yardım istemişti. Suriye’deki Roma işgal kuvvetleri komutanı Teodorus, Şurahbil’in yardımına koştu. Böylece, Müslümanların karşısına 100 bin kişilik bir orduyla çıkmıştı. 100 bin kişiye karşı 3 bin... Üstelik bu 100 bin kişi, zırhlar içinde... Silah ve teçhizat bakımından İslam ordusundan kat kat üstün.

Müslümanlar bu büyük kuvveti görünce, şaşırıldı... Ne yapmak lazımdı? Savaşmalı mı? Yoksa geri mi dönmeli? Savaşın iyi netice vermeyeceği meydanda... Acaba Hz. Peygambere, durumu bildirerek onun talimatı ile mi hareket edilmeli? Bu konuşmalar olurken, Abdullah bin Revaha’nın tereddütleri silen ve ruhlara cesaret aşıl原因an imanlı sesi gürledi:

– Ey Müslümanlar! Sizler evlerinizden çıkarken İslam dini uğrunda şehit olmak niyeti ile çıkmadınız

mı? Allah'a yemin ederim ki, biz Müslümanlar, şimdiye kadar girdiğimiz harplerin hiç birini, silahlarımızın mükemmelliği, bineklerimiz çokluğu, sayımızın üstünlüğü ile kazanmadık. Bize, azlığımıza, maddî zaaf ve acimize rağmen zaferler kazandıran kuvvet, sadece din kuvvetidir. Ölürsek şehit olur, bizden evvelki kardeşlerimize kavuşuruz. Kalırsak, zaferi kazanır, İslam'ın ulvî bayrağını Mute'ye dikeriz. Bizim için, her iki taraf da birdir. Tereddüt etmeye gerek yoktur.

Aynı coşkun imana sahip Müslümanlar ona hak verdi. Hz. Zeyd, Efendimizin teslim ettiği beyaz bayrağı dalgalandırarak, düşman üzerine uçarken, müminler de tekbirlerle onu takip ettiler. Bir fırtına gibi düşman içine daldılar. Düşman emirlerinden Malik bin Rafila, bir mızrak darbesi ile yere serildi. Müminlerin salladığı kılıç ve savurdıkları mızraklar, düşman ordusunda büyük bir bozgunluk yarattı.

Acı at kişnemelerine, düşmanların çığlıkları karıştı. Müminlerin etrafında büyük bir boşluk hâsıl oldu. Ama şaşkınlıktan kurtulan müşrik ordusu, sayıca eziçi üstünlüğe dayanarak, Müslümanları kısıp almaya çalıştı. Hz. Zeyd, kahramanca ve yiğitçe şehit oldu. Allah Rasul'ünün talimatı gereğince, Hz. Cafer komutanlığı eline aldı.

Mute'de, eşine bir daha rastlanmayacak bir destan yazılıyordu. Allah uğruna, Allah'ın düşmanları ile

çarpışan bir avuç mümin ve onları boğmaya çalışan 100 bin düşman...

Hız. Cafer; Hız. Zeyd'den kaptığı sancağı dalgalandırıyor. Diğer elindeki kılıç, kanlı bir çember çevirerek, rastladığı düşmanı cehenneme gönderiyordu. Büyük gazi, ekin tarlasındaki bir tırpan gibiydi. Diğer müminler de, aynı cesaret ve imanla vuruşuyorlardı. Savaş meydanında kahramanca mücadele eden Hız. Cafer, arkasından savrulan bir kılıç darbesiyle sağ kolunu kaybetti. Omuzdan kesilen sağ kol, bayrakla yere düşerken, şanlı yiğit, sol eli ile bayrağı kaldırdı. Bu defa, başka bir kılıç sol kolu kesti. Bayrak, Resûlullah'ın teslim ettiği bayrak, yerde kalabilir miydi? Eşine rastlanmayacak bir hadise oldu. Hız. Cafer kesik kolları ile İslam bayrağını kaldırarak göğsüne dayadı. Ağzı ile tuttu. İslam sembolünü, tekrar dalgalandırmaya başladı.

Kolsuz gazinin, o durumda bile, bayrağı dalgalandırması, düşmanları deliye çevirdi. Az önce, kendilerine kan kusturmuş gazinin müdafaasız kalması, onlara cesaret verdi. Amansız bir kin ve hırsla, bu iman sembolüne saldırdılar. Kılıç ve mızraklar sapladılar, vurdular, vurdular.

Hız. Cafer'in şanlı şehadeti üzerine, Hız. Abdullah, aynı cesaret ve imanla nöbeti devraldı. Fırtına gibi daldığı düşman ordusuna, büyük zarar verdi. Savurduğu kılıç, güneş ışığında göz kamaştıran parıltılar ile inip

kalkıyor, birbiri ardı sıra düşman kellelerini yere düşürüyordu. Ama düşman o kadar çok, müminler o kadar azdı ki... Sonunda; o da, her taraftan çevrilerek, şehadet şerbetini, yiğitçe şan ve şerefle içti.

Sancağı, Hz. Erkam bin Amir alarak, Hz. Halid bin Velid'e uzattı. Mute Savaşı'ndan iki ay önce Müslüman olan Hz. Halid:

– Bu şeref benden çok sana yaraşır. Sen Bedir'de dövüştün, dedi. Ama Hz. Erkam, askerlik bakımından Hz. Halid'in daha üstün olduğunu söyleyerek, komutanlığı almasında ısrar etti.

Şimdi sancak Hz. Halid'in elinde... Bu büyük gazi, yalnız cesur değil, aynı zamanda askerî bir deha... Allah'ın yardımını ile bir avuç Müslümanı, binlerce kollu ahtapotun kısılcısından kurtarmayı başardı. Çekildiği yerde, öyle direndi ki; düşmanın galibiyet ümidi yavaş yavaş söndü.

Ertesi gün, bir harp hilesi ile düşmanın moralini bozmayı başardı. Geceleyin sağ kanattaki müminleri sol kanada, sol kanattakileri de sağ kanada; ön kuvvetleri arkaya, arkadaki kuvvetleri de öne aldı. Sabah karşısında yeni yüzler gören düşman askerleri, Müslümanlara yardım geldiğini zannetti. Zafer ümitlerini, sayı üstünlüklerine bağlamış olan Bizanslılar ve Gassaniler dehşete kapıldı. Bir gün önce nasıl çarpıştıklarını gördükleri Müslümanların, yeni gelmiş, dinlenmiş askerleri şimdi neler yapmazdı ki?